

tær Brück kunde skjule sig en instinktmæssig, ubevidst Frygt for hans mandige Skønhed og Kraft. Der var saa meget i Inger, der endnu slumrede, og som han for sit Vedkommende ikke havde haft Taalmodighed og maaske heller ikke Evne til at vække.

*

*

*

Et Par Dage senere sad de ved Eftermiddagskaffen inde i Pers Værelse, Inger i Sofahjørnet med noget Sytøj, Per henne ved Vinduet med en Cigar. Efterat der i nogen Tid ikke havde været talt, spurgte Inger:

„Skal jeg gaa?“

„Nej — hvorfor det?“

„Du ser ud, som om du helst vilde være alene.“

„Nej, slet ikke. Jeg er netop glad ved, at du sidder her.“

„Der er nu ogsaa noget, jeg gerne vilde tale lidt alvorligt med dig om.“

„Og hvad er saa det?“

„Ser du — jeg har tænkt paa, om det alligevel ikke vilde være rigtigst af os at komme herfra, før vi ligefrem tvinges til det. Du har jo selv talt om, at det begynder at blive lidt smaat med Fortjenesten. Det er vel ogsaa umuligt, at der i Længden kan blive tilstrækkeligt Arbejde for dig her.“

Per betragtede hende overrasket.

„Hvordan er du kommen til at tænke paa det netop nu?“

„Aa, vi har jo da talt om det saa ofte.“

„Det har vi ganske vist. Men at du falder paa de Tanker netop nu.“

Hans Blik blev ved at hvile mistænksomt paa hende. — Hun sad bøjet over sit Sytøj og saae ikke op. Hvad var der sket? Han kom til at tænke paa, at hun havde været saa underlig stille de sidste Dage — ja, netop lige siden Selskabet hos Apotekeren. Skulde Frygten for Proprietær Brück være bleven hende bevidst?

„Hvor mener du saa, vi skulde flytte hen?“